

Хлопчик та білочк

Анатолій Григорук

Можливо, комусь ця розповідь про хлопчика та білочку видасться малоімовірною. Проте в ній не вигадано жодного словечка. А було все так.

Хлопчик занедужав. Хвороба почалася майже зразу, як після золоті осені настало холодне сльотаве передзим'я.

В цю пору хлопчик простуджувався щороку. Як казали лікарі, в нього був ослаблений імунітет. Отож хлопчик лежав у ліжку і з гіркотою думав, що тепер йому не скоро пощастить звестися на ноги.

Перші тижні від хворого ні на крок не відходила мама. Вона давала йому різні мікстури, вигрівала гірчичниками, змушувала щогодини полоскати горло. Тобто робила все можливе, що в таких випадках робить кожна мама.

Збігали дні. Кілька разів хлопчика навідував лікар. Але хвороба не відступала. Нарешті температура почала потроху спадати. Кашель теж пригас. І мама вийшла на роботу. А хлопчик лишився удома сам.

Йому було самотньо й нудно. Здавалося, всі про нього давно й надовго забули. І розважитись було нічим.

Аж тут несподівано пішов перший сніг. Він тихо, ніби в задумі, лягав на сіру, стомлену від осінніх дощів землю. Пухкою ватою зависав на гіллі дерев і кущів. Увесь світ наче помолодшав і звабно кликав до себе.

Хлопчик спирався на лікоть і сумно дивився у вікно, за яким без упину літали невпокійні рої сніжинок.

Якось пообідньої пори він прихилився до шибки і знічев'я став водити пальцем по холодному склі. Дерев за вікном стояли непорушні й урочисті. Усе довкруги виповнювала глибока незаймана тиша.

Раптом біля старого, майже всохлого клена хлопчик побачив білочку. Влітку він не раз зустрічав її в саду. І навіть частував горішками. Білочка була дуже мила. Майже ручна. Вона не боялась брати почастунки просто з рук. А тепер, бідолашка, стрибала між дерев, обстежуючи кожен кущик, кожную билинку.

З усього було видно, що звірятко голодне, що воно вилізло із свого сховку, аби знайти хоч якусь поживу. Але довкруг лежала товста снігова ковдра.

Хлопчик довго спостерігав за білочкою, переживаючи в душі, що всі її пошуки лишаються марними. "Як же їй допомогти? – розмірковував він. – Якби не моя простуда, я б виніс їй що-небудь смачненьке з маминих припасів..."

І враз йому сяйнула думка. Він дістав з полицки великий альбом для малювання, вирвав з нього аркуш і злагодив паперового літачка. Треба сказати, в цьому ділі хлопчик був неабиякий спритник. У жолобок на згині літачка він поклав два лісові горішки, що їх цілий пакетик лишила мама. Відтак підсунув до вікна стілець, відчинив кватирку й щосили послав літачка у білоччин бік.

Літачок плавно виписав дугу й приземлився аж біля куща бузку. А от горішки не долетіли до кінця польоту, а скотилися з літачка раніше і впали білочці просто до ніг.

Хлопчик переможно заплескав у долоні. За весь час хвороби це була найрадісніша для нього хвилина.

Коли увечері він розповів про випадок з білочкою мамі, та не дуже втішилась, що її хворий син розчиняв кватирку. Але не зронила жодного докірливого слова...

З того дня хлопчик почав швидко одужувати.